

Arrest

nr. 267 560 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en Fars van origine. U bent afkomstig uit Teheran (Iran) maar woonde voor uw vertrek uit Iran samen met uw moeder in Karaj.

U groeide op in een streng religieus gezin. Uw vader overleed toen u elf jaar oud was. In het jaar 1379 (Iraanse kalender, komt overeen met 2000-2001 in onze kalender), had u een ruzie met uw broer K. (...) omwille van ideologische meningsverschillen. U probeerde zich tegen hem te beschermen en ontwrichtte daarbij uw pink. Achttien jaar geleden verhuisde u onder druk van uw broers samen met uw moeder om financiële redenen vanuit Teheran naar Karaj. Het was moeilijk voor u om in een kleine stad als Karaj te wonen. Door de afstand tussen Karaj en Teheran had u steeds minder sociale contacten. Meer dan tien jaar geleden raakte u geïnteresseerd in het christelijk geloof. U bezocht in die periode een

tiental keer een publiek kerkgebouw in Teheran. U had vaak ideologische problemen met uw broers. Zij gunden u als vrouw weinig persoonlijke vrijheid en legden u herhaaldelijk sociale verplichtingen op. Zo deden ze moeilijk over het dragen van de hijab en probeerden ze u te dwingen om een chador te dragen wanneer u het huis verliet. Uw protesten leidden herhaaldelijk tot ruzies met uw broers. Uw broers vonden dat u zich gedroeg als een jongen en dat u een grens overschreden had. Zij beschuldigden u ervan psychische problemen te hebben en gingen met dokters praten. Zes of zeven jaar geleden (in 2013 of 2014) zorgde uw broer K. (...) ervoor dat u met een ambulance thuis werd opgehaald om opgenomen te worden in het Azadi hospitaal in Teheran. U was niet akkoord met deze hospitalisatie. U verbleef gedurende twee weken in het hospitaal en kreeg er medicatie voorgeschreven. Ook na uw ontslag uit het ziekenhuis bleef u deze medicatie gedurende twee jaar nemen. U had in die periode geen werk en u had herhaaldelijk ideologische ruzies met uw broers. Twee jaar na de eerste opname (in 2015 of 2016) werd u een tweede keer opgenomen in een psychiatrische afdeling, opnieuw op aansturen van uw broer K. (...), ditmaal in het Taleghani hospitaal in Teheran. U verbleef er gedurende een maand en kreeg opnieuw medicatie toegediend, zonder effect. Nadat u het hospitaal had verlaten was u gedurende ongeveer een jaar in behandeling bij een arts, waarna u de behandeling stopzette. U besloot een internationaal paspoort en een visum aan te vragen om naar België te reizen, waar uw zus R. (...) al sinds 18 jaar woont. Op 28 januari 2017 werd uw internationaal paspoort uitgereikt. Uw visumaanvraag werd echter geweigerd omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte. Op 4 tir 1398 (Iraanse kalender, komt overeen met 25 juni 2019 in onze kalender) overleed uw moeder. Zes maanden later stelden uw broers voor dat u zou trouwen met een zekere M. (...). Hij was ongeveer 65 jaar en had drie kinderen. Omwille van zijn leeftijd en omdat u niets met deze persoon gemeen had, ging u niet akkoord met dit huwelijksvoorstel. Ongeveer een maand nadat uw broers een eerste keer het voorstel hadden gedaan, herhaalden ze hun voorstel. U weigerde, waarna uw broer K. (...) u van de ene kant van de kamer naar de andere meetrok en u een voetstoot op uw borstkas en een slag in uw gezicht gaf. U raakte hierbij gewond en liet dit verzorgen in het wijkhospitaal van de wijk Djame. Twee à drie weken na het eerste fysieke geweld werd u nogmaals door de kamer meegetrokken door uw broers. Ditmaal hoefde u niet naar het hospitaal te gaan. Uw broers herhaalden om de twee à drie dagen dat u moest trouwen en ook uw zus M. (...) kwam om de twee à drie weken langs om u te overtuigen met M. (...) te trouwen. In totaal gebruikten uw broers vier of vijf keer fysiek geweld tegen u. U kreeg last van paniekaanvallen, slapeloosheid en nachtmerries. U verloor uw eetlust en had huilbuien. Toen u bleef weigeren met Mohammed te trouwen, werd u een derde maal door uw broer K. (...) gedwongen om u te laten opnemen in een psychiatrisch hospitaal te gaan. Ditmaal verbleef u gedurende een maand in het psychiatrisch ziekenhuis Iran, in Teheran. U kreeg daar dagelijks medicatie en volgde therapiesessies. Na uw ontslag uit het ziekenhuis was u boos op uw broers. U besloot niet langer te protesteren tegen uw broers. U nam contact op met uw zus R. (...) in België, zij stelde zich garant voor uw visumaanvraag. Op 1 januari 2020 verliet u Iran met uw eigen paspoort. Diezelfde dag kwam u met het vliegtuig in België aan. U besprak uw situatie met uw zus R. (...). Zij is een christen. Een week na uw aankomst in België ging u met haar mee naar de kerk in Kapellen. Gedurende twee maanden ging u wekelijks naar de kerk in Kapellen om tot rust te komen. Op 9 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u verhuisde naar het opvangcentrum bezocht u twee keer de kerk in Brussel. U noemt zichzelf christen, u bidt en leest de Bijbel, maar u weet nog niet genoeg over het christendom om uzelf echt een bekeerlinge te noemen. In juli of augustus 2020 en begin september 2020 bezocht u twee maal een psychiater in België. Deze stelde vast dat de medicatie die de dokter in Iran u had voorgeschreven en die u op dat moment nog steeds innam, niet meer nodig was voor u. Uw behandeling werd vervolgens stopgezet.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw broers u niet zullen toelaten om uw eigen leven te leiden. Bovendien vreest u dat u nu u een christen bent geworden bijkomende problemen met hen zal kennen die nog erger zullen zijn dan wat u in het verleden al meemaakte.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort (uitgegeven op 28 januari 2017 en met een geldigheidsduur van 5 jaar, inreisstempel in België op 31 december 2019); uw karte melli (nationale kaart); een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van een attest van opname psychiatrie in Iran (d.d. 15 augustus 2020, opname in het ziekenhuis van Iran University Medical Sciences tussen 12 februari 2019 en 18 maart 2019); twee attesten van uw psychiater in België (d.d. 10 juli 2020 en 27 augustus 2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde blijkt immers dat u twee jaar geleden heeft geleden aan een manische periode in reactie op het overlijden van uw moeder. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u lijdt aan een depressie (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 24 september 2020, p. 2).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens elk persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 2 en NPO 2, d.d. 20 november 2020, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhoudsbezoeken uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van de vluchtprocedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen wat betreft de door u aangehaalde problemen met uw broers een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de verklaringen die u liet optekenen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de man met wie uw broers u wilden laten trouwen drie volwassen kinderen had (NPO 1, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat hij kleine kinderen had (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 juli 2020, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u op de DVZ gezegd te hebben dat het over kleine kinderen ging. Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, is echter geen afdoende verschooning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan u werd voorgelezen en dat u deze ook voor akkoord ondertekende. De vaststelling dat uw verklaringen op de DVZ niet overeenstemmen met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u vertelde problemen met uw broers in Iran.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw problemen met uw broers. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie waarmee uw broers u fysiek belaagden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u in totaal vier of vijf keer fysiek door hen werd lastig gevallen (NPO 1, p. 15), terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat uw broers in totaal slechts twee keer fysiek geweld gebruikten tegen u (NPO 2, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u dit probeerde te vergeten omdat het slechte herinneringen zijn (NPO 2, p. 10). Deze uitleg volstaat niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Als u zich werkelijk niet herinnerde hoeveel keer u belaagd werd, had u dit immers tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen aangeven, zoals u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd duidelijk gemaakt. Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af in verband met het precieze moment waarop uw broers voor het eerst geweld tegen u gebruikten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat reeds het eerste gesprek waarbij uw broers M. (...) en K. (...) u voorstelden om met M. (...) te trouwen, uitdraaide op fysiek geweld (NPO 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat het bij dat eerste gesprek niet tot fysiek geweld kwam. U verklaarde ditmaal dat uw broers u pas ongeveer een maand na dat eerste gesprek voor het eerst fysiek bedreigden (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u zulke elementen niet kan onthouden. U hield vast aan wat u gezegd had tijdens het eerste onderhoud (NPO 2, p. 8 en 9). Het loutere vasthouden aan één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te ondermijnen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de gevolgen van het geweld dat uw broers tegen u gebruikten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u na de ruzie met uw broers met een ontworpen vinger naar het hospitaal in Xheobane Fatemi ging, terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat u uw ontworpen pink liet verzorgen in het hospitaal in uw wijk Djame (NPO 1, p. 14 en NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u plots dat uw vinger ontworpen raakte bij een ruzie met uw broer in het jaar 1379 (Iraanse kalender, komt overeen met 2000-2001 in onze kalender) en dat u toen naar de kliniek in Avenue Fatemi ging, terwijl u na het fysieke geweld van uw broers omwille van het geweigerde huwelijksvoorstel naar de kliniek in de wijk Djame ging (NPO 2, p. 9). Deze verklaring is echter frappant in strijd met uw eerdere verklaringen. Zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede persoonlijk onderhoud had u immers duidelijk te kennen gegeven dat uw vinger ontworpen raakte nadat u weigerde in te gaan op het door hen gedane huwelijksvoorstel (cf. supra).

De wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen die u aflegde wat betreft de aanvang, de frequentie en de gevolgen van de problemen die u ondervond met uw broers naar aanleiding van het

door u geweigerde huwelijksvoorstel, halen de geloofwaardigheid van uw verklaringen compleet onderuit. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het door u geweigerde huwelijksvoorstel en het fysieke geweld dat u naar aanleiding van deze weigering onderging vanwege uw broers in Iran.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uiterst vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft dit door u geweigerde huwelijksvoorstel van uw broers. Zo kon u amper iets vertellen over de man aan wie uw broers u wilden uithuwelijken. U wist niet wat zijn familienaam is, of hij gescheiden dan wel weduwnaar was, waar hij woonde in Karaj, of hij werk had in Karaj en wat de namen of de precieze leeftijden van zijn kinderen waren (NPO 1, p. 12). Gezien het belang dat uw broers aan deze beslissing hechtten en gezien het belang van uw weigering met hem te trouwen voor het verdere verloop van uw leven, kan verwacht worden dat u op dit vlak specifieke en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, quod non in casu. Het is bovendien hoogst bevreemdend dat u uw broers nooit naar meer details over M. (...) heeft gevraagd en dat u hen ook nooit heeft gevraagd waarom ze precies hem hadden uitgekozen (NPO 1, p. 12). Gezien de hardnekkigheid waarmee uw broers erop aandrongen dat u met M. (...) zou trouwen, is het ook merkwaardig dat uw broers in het verleden nooit een andere huwelijkskandidaat aan u hebben voorgesteld en dat uw zus R. (...) wel toegelaten werd om met een man van haar eigen keuze te trouwen (NPO 1, p. 5 en p. 13). Het stemt ook tot nadenken dat u geen documenten neerlegde om uw hospitaalbezoek te staven nadat u gewond raakte toen uw broers geweld tegen u gebruikten. De bevreemdende en weinig plausibele verklaringen die u aflegde over het huwelijksvoorstel van uw broers, bevestigen nog verder de ongeloofwaardigheid van uw stelling omwille van dit huwelijksvoorstel in de problemen gekomen te zijn in Iran.

De door u neergelegde kopie van een medisch attest waaruit blijkt dat u tussen 12 februari 2019 en 18 maart 2019 werd opgenomen in de psychiatrische afdeling van de Iran University of Medical Sciences in Teheran, volstaat niet om de hierboven vermelde conclusie om te buigen. Dit document toont immers louter aan dat u werd opgenomen in een psychiatrische afdeling en biedt geen enkel inzicht in de motieven die achter deze opname schuilgingen. Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat uw Belgische psychiater concludeerde dat uw psychische problemen in het verleden te maken hadden met het overlijden van uw moeder (zie administratief dossier) en dat u uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis zelf situeerde in de herfst van 1398 (najaar 2019), wat strijdig is met de door u neergelegde documenten (NPO 1, p. 16). Het is ook opmerkelijk dat u geen enkel document kon voorleggen van de psychische problemen die u in Iran ondervond vóór het overlijden van uw moeder (NPO 2, p. 11). Nochtans verbleef u volgens uw verklaringen zes of zeven jaar geleden gedurende twee weken in het hospitaal, werd u vervolgens gedurende een jaar opgevolgd door een psychiater, verbleef u twee jaar later nog eens gedurende een maand in een psychiatrisch hospitaal en werd u nadien nog een jaar opgevolgd door een andere psychiater (NPO 2, p. 2-5).

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw directe vluchtaanleiding uit Iran, komt ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom na aankomst in België ernstig op de helling te staan. U stelde immers dat u toevlucht zocht tot het christendom om mentaal tot rust te komen na de problemen die u in Iran ondervond (NPO 1, p. 8 en p. 10). Bovendien kon u tijdens het persoonlijk onderhoud niet overtuigen dat het hier om een doorleefde en oprechte bekering gaat.

Vooreerst dient in dit verband te worden vastgesteld dat u uw bekering tot het christendom niet vermeldde tijdens uw gesprek op de DVZ. U verklaarde toen immers moslim en sjiïet te zijn (Verklaring DVZ, d.d. 7 juli 2020, vraag 9). Ook toen de bij DVZ genoteerde persoonsgegevens aan u werden voorgelezen bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, bracht u hierop geen correctie aan (NPO 1, p. 3). Nochtans beschouwde u zich op dat moment wel degelijk als christen. U bezocht immers in de eerste twee maanden na uw aankomst in België wekelijks een kerk samen met uw zus en u stelde te vrezende dat uw problemen met uw broers in Iran zouden verergeren als u hen zou vertellen dat u christen was geworden (NPO 1, p. 9). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u dit element in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou hebben aangehaald zodra de gelegenheid zich voordeed, in het bijzonder omdat u zowel op de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd. Gevraagd waarom u uw bekering tot het christendom niet eerder vermeldde, stelde u dat in uw shenasnameh nog steeds genoteerd staat dat u moslim bent (NPO 1, p. 9). Deze uitleg volstaat echter niet om uw nalaten te verklaren. U stelde verder ook dat u niet zeker wist of u zichzelf wel een bekeerlinge mocht noemen, louter omdat u naar de kerk gaat en geen negatieve mening over het christendom heeft (NPO 1, p. 9). Deze verklaring onderstreept eerder het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom dan dat zij de hierboven vastgestelde nalatigheid kan verklaren. De vaststelling dat u noch bij de DVZ, noch bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf christen te zijn, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaring te zijn bekeerd tot het christendom.

Het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom blijkt verder ook uit de snelheid waarmee u zich na uw aankomst in België tot een nieuwe godsdienst wendde. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf gaat. Dat u reeds in de eerste week na uw aankomst in België samen met uw zus een kerk bezocht in Kapellen, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen (NPO 1, p. 9). Dit geldt des te meer daar u zichzelf in Iran niet als een traditioneel religieus persoon beschouwde en hier zelfs op tegen was (NPO 1, p. 5). U verklaarde uw plotse interesse in het christendom door te stellen dat u ook in Iran reeds interesse had in deze religie. Zo bezocht u 10 jaar geleden een tiental keer een publiek toegankelijke kerk in Teheran (NPO 1, p. 11). Deze verklaring is echter op zijn minst merkwaardig te noemen. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, leggen de traditionele kerken in Iran immers de nodige voorzichtigheid aan de dag wanneer moslims hun kerken bezoeken, omdat zijn een goede relatie willen onderhouden met de autoriteiten. Het is in dit verband eveneens opmerkelijk dat u niet wist te vertellen tot welke stroming binnen het christendom de kerk behoorde die u in Teheran bezocht (NPO 1, p. 11) en dat u na die eerste kerkbezoeken gedurende tien jaar geen christelijke activiteiten meer had in Iran (NPO 1, p. 11). Er dient dan ook getwijfeld te worden aan uw stelling reeds in Iran interesse in het christendom gehad te hebben. Doordat getwijfeld wordt aan uw stelling reeds in Iran interesse gehad te hebben in het christendom, dient eveneens getwijfeld te worden aan uw motieven om meteen na uw aankomst in België een kerk te bezoeken. Dit versterkt het vermoeden dat uw kerkbezoek in België eerder een opportunistisch karakter had met het doel om een vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet gedoopt bent en dat er ook nooit een verlossingsgebed voor u werd voorgelezen (NPO 2, p. 12). Bovendien legde u bijzonder vage verklaringen af in verband met uw kerkbezoek in België. Zo wist u niet hoe de kerk in Kapellen heette, tot welke christelijke stroming deze kerk behoorde en wat de naam van de priester was (NPO 1, p. 10). Nochtans kunnen van een oprechte gelovige meer gedetailleerde verklaringen op deze punten verwacht worden (NPO 1, p. 9). Ook uw verklaringen in verband met uw kerkbezoek in Brussel konden niet overtuigen. Zo wist u niet hoe de kerk in Brussel heette, tot welke stroming van het christendom deze kerk behoorde en op welk adres ze gelegen was (NPO 1, p. 10). Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat u noch uw kerkbezoek in Kapellen, noch uw kerkbezoek in Brussel staaft met enige documenten. Het is ook opvallend dat u na uw verhuis naar het opvangcentrum in Zaventem slechts tweemaal in twee maanden tijd een kerk bezocht (NPO 1, p. 10) en dat u in de twee maanden die voorbijgingen tussen het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud zelfs geen enkele keer een kerk bezocht (NPO 2, p. 11). Gevraagd naar de redenen voor uw nalaten ter zake, verwees u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud naar persoonlijke problemen (NPO 1, p. 10). U stelde verder ook dat u vooral naar de kerk ging om tot rust te komen en dat men wat u betreft ook thuis tot God kon bidden (NPO 1, p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u het te druk had met taallessen en met een vorming over de wet (NPO 2, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Van een bekeerlinge die oprecht overtuigd is van haar nieuwe religie, kan bovendien verwacht worden dat praktische bezwaren zoals de door u aangehaalde taallessen haar kerkbezoek niet in de weg zouden staan. Uw zeer relatieve toewijding aan het christelijk geloof wordt hiermee opnieuw onderstreept.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om van geloof te veranderen, een hoge mate van interesse en toewijding verwacht kan worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. U stelde dat u geregeld in de Bijbel leest, maar beweerde verkeerdelijk dat het Nieuwe Testament uit vier boeken bestaat terwijl het er in werkelijkheid 27 zijn (NPO 1, p. 11, zie ook administratief dossier). Behalve Lucas en Mattheus kon u geen andere evangelisten opnoemen (NPO 1, p. 11). Nochtans vormen ook de evangeliën van Marcus en Johannes een essentieel onderdeel van de Bijbel (zie administratief dossier). Gevraagd uit welke andere boeken het Nieuwe Testament bestaat naast de vier evangeliën, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 1, p. 11). Behalve de parabel van de broden en de vissen, kon u geen enkele andere parabel opnoemen (NPO 2, p. 12). U kon geen enkele van de twaalf apostelen opnoemen (NPO 2, p. 12). Toen u gevraagd werd welke Bijbeltekst de meeste invloed heeft gehad op leven, gaf u tot twee maal toe ontwijkende antwoorden over respect voor de vrijheid en de intimiteit van mensen (NPO 2, p. 12). U stelde dat u naast uw kerkbezoek ook bidt, maar u slaagde er, hiernaar gevraagd, niet in om de beginregels van het Onze Vader op te zeggen (NPO 1, p. 10). Dat u er zelfs niet in slaagt enige elementaire kennis aangaande de christelijke leer aan de dag te leggen, toont nogmaals het opportunistisch karakter van uw bekering naar het christendom aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Daar er aan uw bewering na uw aankomst in België te zijn bekeerd tot het christendom geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet

aangenomen worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Aangezien er noch aan uw beweerde problemen met uw broers in Iran, noch aan uw bekering tot het christendom geloof wordt gehecht, dient te worden vastgesteld dat in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw karte melli staven enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De door u neergelegde medische documenten werden hierboven al besproken. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de: "schending van art. 48/3 en 48/4, 62 Vw, art. 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en art. 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Tevens wijst zij op (een aantal van) de aangevoerde bepalingen en beginselen en stelt zij dat haar verzoek om internationale bescherming niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht.

Verzoekster wijst op artikel 20.3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en stelt:

"Welnu, in de bestreden beslissing werd niet afdoende rekening gehouden met het specifieke ziektebeeld van verzoekster. Het CGVS beperkte zich tot de overweging dat er voldoende pauzes werden ingelast en dat zij een bijkomende pauze kan verkrijgen indien gewenst. Ook zou blijken uit de notities dat verzoekster haar verhaal op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten.

Mevrouw J. (...) lijdt zonder twijfel aan een bipolaire stoornis. Zij werd daarvoor in Iran (gedwongen) opgenomen in de psychiatrie en dit tot drie maal toe. De dokter die zij zag in België oordeelde dat de medicatie kon worden afgebouwd maar dit oordeel berustte slechts op een consultatie. Thans blijkt dat mevrouw J. (...) wegens haar onaangepast gedrag werd ondergebracht van een gemeenschappelijke opvangplaats naar een LOI en weigert zij elke opvolging door een psychiater ondanks dat daartoe duidelijk nood aan is. Kortom mevrouw ontkent de eigen problematiek terwijl derden wel merken dat mevrouw niet functioneert.

De tijdens het onderhoud genomen voorzorgsmaatregelen volstonden dan ook niet. Zo werd bijvoorbeeld niet de zus van mevrouw J. (...) verhoord om een beter beeld te krijgen van de problematiek. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de PO een speciale opleiding heeft genoten zodat deze zou opmerken -ondanks de opgehouden schijn- dat er sprake is van een geestesstoornis die het onderhoud kan beïnvloeden.

De raadsman heeft reeds opgemerkt in die zin dat er iets niet klopt:

(...)

Verzoekster heeft in Iran daarenboven jarenlang de medicatie risperidone en lithium ingenomen.

Het staat vast dat lithium een negatief effect heeft op het geheugen.

(...)

In de bestreden beslissing werd gewezen op tegenstrijdigheden terwijl toch wel opgemerkt werd voor en aanvaard werd door het CGVS dat mevrouw zeer lang medicatie heeft genomen die het geheugen ernstig aantastte. Met de impact van deze medicatie werd in de bestreden beslissing niet afdoende rekening gehouden;

Daarenboven werd ook wat betreft het gebrek aan juiste chronologie en het gegeven dat verzoekster dus gebeurtenissen door elkaar haalt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de specifieke problematiek van verzoekster. De raadsman van verzoekster formuleerde echter in die zin wel een opmerking.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande “aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In het ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar het CGVS voor verder onderzoek.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog informatie over het geneesmiddel Lithium bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Inzake de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 20.3 van Richtlijn 2011/95/EU, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van Richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 20.3 van deze richtlijn werd omgezet en vindt zijn weerslag in diverse artikelen in de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), zoals artikel 1, 12°, artikel 57/6, § 3, tweede lid en artikel 57/1, § 3, eerste lid en § 4. Eveneens voorziet artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet in deze in een regeling teneinde tijdens de procedure internationale bescherming rekening te houden met en passende steun te verlenen aan personen ten aanzien van wie bijzondere procedurele noden worden vastgesteld. Bijgevolg kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 20.3 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing (zouden) zijn op verzoekster, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Verzoekster vestigt in het voorliggende verzoekschrift uitgebreid de aandacht op haar psychische problemen en verwijt verweerder dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden. Zij benadrukt dat zij in het verleden meermaals werd opgenomen en werd behandeld voor een bipolaire stoornis, wijst op

de medicatie die zij hiervoor in het verleden innam en citeert uit informatie omtrent de mogelijke bijwerking van deze medicatie. Tevens stelt zij dat door haar ingenomen medicatie haar geheugen ernstig zou zijn aangetast. Voorts beweert zij dat zij wegens onaangepast gedrag zou zijn ondergebracht in een LOI en dat zij duidelijk nood heeft aan opvolging door een psychiater doch dat zij zulks weigert. Zij ontkent dus naar eigen zeggen haar problematiek terwijl derden wel merken dat zij niet functioneert. Op grond hiervan laat verzoekster uitschijnen dat de door verweerder genomen steunmaatregelen niet volstonden en dat er bijkomende steunmaatregelen genomen hadden moeten worden. Meer in het bijzonder laat zij uitschijnen dat verweerder haar zus had kunnen horen of in een *protection officer* had kunnen voorzien met een gespecialiseerde opleiding.

Verzoekster kan in haar betreffende betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt inzake verzoeksters voorgehouden psychische problemen, de ter staving van deze problemen neergelegde documenten en de mogelijke invloed van deze problemen op haar gezegden en het verloop van haar procedure internationale bescherming, immers geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde blijkt immers dat u twee jaar geleden heeft geleden aan een manische periode in reactie op het overlijden van uw moeder. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u lijdt aan een depressie (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 24 september 2020, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens elk persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 2 en NPO 2, d.d. 20 november 2020, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

De door u neergelegde kopie van een het medisch attest waaruit blijkt dat u tussen 12 februari 2019 en 18 maart 2019 werd opgenomen in de psychiatrische afdeling van de Iran University of Medical Sciences in Teheran, volstaat niet om de hierboven vermelde conclusie om te buigen. Dit document toont immers louter aan dat u werd opgenomen in een psychiatrische afdeling en biedt geen enkel inzicht in de motieven die achter deze opname schuilgingen. Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat uw Belgische psychiater concludeerde dat uw psychische problemen in het verleden te maken hadden met het overlijden van uw moeder (zie administratief dossier) en dat u uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis zelf situeerde in de herfst van 1398 (najaar 2019), wat strijdig is met de door u neergelegde documenten (NPO 1, p. 16). Het is ook opmerkelijk dat u geen enkel document kon voorleggen van de psychische problemen die u in Iran ondervond vóór het overlijden van uw moeder (NPO 2, p. 11). Nochtans verbleef u volgens uw verklaringen zes of zeven jaar geleden gedurende twee weken in het hospitaal, werd u vervolgens gedurende een jaar opgevolgd door een psychiater, verbleef u twee jaar later nog eens gedurende een maand in een psychiatrisch hospitaal en werd u nadien nog een jaar opgevolgd door een andere psychiater (NPO 2, p. 2-5).

(...)

De door u neergelegde medische documenten werden hierboven al besproken. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Vooreerst kan verzoekster met haar verwijzing naar louter algemene informatie inzake de mogelijke (neurologische) bijwerkingen van de medicatie die zij in het verleden innam (zoals de beweerde geheugenproblemen) in het geheel niet volstaan om *in concreto* aan te tonen dat zijzelf in persoon aan dergelijke bijwerkingen onderhevig zou zijn (geweest); laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat zulks ten tijden van haar verschillende onderhouden in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming het geval was. Dit geldt nog des te meer nu in diezelfde informatie wordt aangegeven dat bij het optreden van de betreffende neurologische bijwerkingen, deze bijwerkingen kunnen worden verholpen door een verlaging van de dosis en nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters

behandeling met de medicatie in kwestie meer dan twee maanden voor haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd stopgezet. Uit de door verzoekster zelf neergelegde medische attesten, blijkt daarenboven duidelijk dat zij weldegelijk bij machte mocht worden geacht om de verschillende onderhouden in het kader van haar procedure internationale bescherming te volbrengen, om in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen en om haar asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Zo wordt in het attest van 10 juli 2020 niet enkel nergens enige melding gemaakt van bijwerkingen of psychische problemen in hoofde van verzoekster die haar ertoe zouden kunnen verhinderen haar procedure internationale bescherming op een normale wijze te volbrengen, doch wordt hierin tevens uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster, die in het verleden een manische periode doormaakte, een “*stabiele periode*” had, dat verzoekster vragende partij was om de medicatie af te bouwen en dat de behandeling met lithium werd stopgezet. Ook in het attest van 27 augustus 2020 wordt nergens enige melding gemaakt van bijwerkingen en/of psychische problemen in hoofde van verzoekster die haar mogelijks zouden kunnen verhinderen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Integendeel wordt hierin expliciet aangegeven dat verzoekster zich psychisch redelijk leek te handhaven en dat er in hoofde van verzoekster niet meteen psychische problemen konden worden vastgesteld. In het attest wordt daarenboven bevestigd dat de behandeling met lithium nog steeds was stopgezet. Uit de neergelegde attesten kan aldus duidelijk worden afgeleid dat verzoekster bij machte mocht worden geacht om haar persoonlijke onderhouden bij het CGVS te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Dat van verzoekster weldegelijk mocht worden verwacht dat zij haar persoonlijke onderhouden bij het CGVS kon volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen, blijkt eveneens duidelijk uit de overige, in het dossier opgenomen stukken. Zo verklaarde verzoekster, wanneer haar in het kader van de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” van de DVZ werd gevraagd of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, eenduidig dat er “*Geen problemen*” waren. Verder formuleerde verzoekster nergens enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ, in het kader waarvan van haar een verklaring werd afgenomen en een vragenlijst werd ingevuld. Bovendien gaf zij bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.3). Noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud formuleerde tegen het plaatsvinden van het eerste persoonlijk onderhoud verder ook maar enig bezwaar. Evenmin gaven zij aan dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van de beweerde bijwerkingen van haar medicatie en haar aangevoerde psychische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien gaf verzoekster bij de aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud andermaal aan dat zij in het verleden weliswaar in behandeling was voor een depressie doch dat deze behandeling voltooid was en dat haar medicatie was stopgezet. Wanneer er gevraagd werd of er medische of andere problemen waren die van belang konden zijn voor het gesprek die dag, gaf zij daarenboven eenduidig aan van niet. Voorts kreeg verzoekster de mogelijkheid om aan te geven wanneer zij nood had aan (bijkomende) pauzes en gaf zij aan dat zij het onmiddellijk zou melden indien er een probleem was of zij zich minder goed voelde (*ibid.*, p.1-2). Verzoekster maakte van dergelijke problemen echter geen melding. Evenmin formuleerden verzoekster en de advocaat die haar bijstond enige concrete opmerking in de voormelde zin wanneer daartoe aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans werd geboden. Verzoeksters advocaat vergenoegde zich, zoals blijkt uit de passage die verzoekster *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, in dit kader tot het opwerpen van een aantal algemeenheden, zonder hierover ook maar enigszins verder duiding te verstrekken, waar deze aangaf dat deze een beetje op de honger zou zijn blijven zitten, dat verzoekster lang medicatie nam en dat een tweede persoonlijk onderhoud aangewezen was om verzoekster verder te doorgronden. Bovendien werd er, in navolging van dit eerste persoonlijk onderhoud en in lijn met hetgeen verzoeksters advocaat vroeg, nadien een tweede persoonlijk onderhoud georganiseerd. Bij de aanvang van dit tweede persoonlijk onderhoud formuleerde noch verzoeksters, noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit onderhoud. Andermaal maakte geen van beide er bovendien melding van dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van de beweerde bijwerkingen van haar medicatie en haar aangevoerde psychische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien gaf verzoekster, wanneer haar gevraagd werd hoe het op dat ogenblik ging met haar gezondheid, in niet mis te verstane bewoordingen aan: “*Geen ernstige problemen*”. Verder bevestigde verzoekster nogmaals dat alle medicatie was stopgezet en verklaarde zij expliciet dat zij niet meer werd opgevolgd omdat haar psychiater zei dat dit niet meer nodig was (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.1-2, 4). Voorts werd ook tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden aan verzoekster om (bijkomende) pauzes te vragen wanneer zij daaraan nood had. Noch verzoekster zelf, noch haar

advocaat, formuleerde aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud ook maar enige concrete opmerking inzake het verloop van dit persoonlijk onderhoud, inzake verzoeksters psychische toestand en inzake een eventuele impact van deze toestand op haar gezegden. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS van verzoekster, blijkt, mede gelet op het voorgaande, verder dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit alles geldt nog des te meer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een kopie opvroeg en bekwaam van de notities van haar beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Zij maakte hierover vervolgens geen opmerkingen over aan het CGVS en maakte geen melding van het gegeven dat zij zou kampen of ten tijde van haar persoonlijk onderhoud zou hebben gekampt met al dan niet ernstige psychische problemen en/of van een eventuele invloed van deze problemen op haar vermogen om dit onderhoud te volbrengen en/of op de inhoud van de notities van haar persoonlijke onderhouden. Derhalve kan verzoekster heden bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van de notities van haar persoonlijke onderhouden dermate zouden zijn gekleurd door haar psychische problemen dat hiermee geen rekening zou mogen worden gehouden en dat het CGVS ervoor had moeten opteren om haar zus te horen.

Het voorgaande geldt nog des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift nalaat om inzake het voorgaande de nodige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er in haar hoger aangehaalde betoog namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voorgehouden psychische problemen en te poneren dat verweerder hiermee onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Zij toont daarbij niet *in concreto* en op overtuigende wijze aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont gelet op hetgeen voorafgaat in het geheel niet aan dat er in haren hoofde bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin toont zij aan dat en hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische en psychologische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd geïdendeerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt zulks omwille van de voormelde, pertinente en terechte, in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake de door haar neergelegde medische attesten, geenszins kan worden aangenomen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich hoe dan ook geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat afgelegde verklaringen zouden berusten op de waarheid. Dient immers te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van attesten die uitgaan van een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is de opsteller van dergelijk attest bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische en medische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste zou zij problemen hebben gekend en een vrees koesteren ten aanzien van haar broers, die geweld tegen haar gebruikten en haar gedwongen wensten uit te huwelijken. Ten tweede zou zij zich hebben bekeerd tot het christendom.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters voorgehouden psychische problemen en de vermeende invloed van deze problemen op haar gezegden, het verloop van haar procedure internationale bescherming en de beoordeling in de bestreden beslissing, wordt inzake deze twee redenen in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen wat betreft de door u aangehaalde problemen met uw broers een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de verklaringen die u liet optekenen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de man met wie uw broers u wilden laten trouwen drie volwassen kinderen had (NPO 1, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat hij kleine kinderen had (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 juli 2020, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u op de DVZ gezegd te hebben dat het over kleine kinderen ging. Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, is echter geen afdoende verschooning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan u werd voorgelezen en dat u deze ook voor akkoord ondertekende. De vaststelling dat uw verklaringen op de DVZ niet overeenstemmen met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u vertelde problemen met uw broers in Iran.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw problemen met uw broers. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie waarmee uw broers u fysiek belaagden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u in totaal vier of vijf keer fysiek door hen werd lastig gevallen (NPO 1, p. 15), terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat uw broers in totaal slechts twee keer fysiek geweld gebruikten tegen u (NPO 2, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u dit probeerde te vergeten omdat het slechte herinneringen zijn (NPO 2, p. 10). Deze uitleg volstaat niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Als u zich werkelijk niet herinnerde hoeveel keer u belaagd werd, had u dit immers tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen aangeven, zoals u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd duidelijk gemaakt. Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af in verband het precieze moment waarop uw broers voor het eerst geweld tegen u gebruikten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat reeds het eerste gesprek waarbij uw broers M. (...) en K. (...) u voorstelden om met M. (...) te trouwen, uitdraaide op fysiek geweld (NPO 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat het bij dat eerste gesprek niet tot fysiek geweld kwam. U verklaarde ditmaal dat uw broers u pas ongeveer een maand na dat eerste gesprek voor het eerst fysiek bedreigden (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u zulke elementen niet kan onthouden. U hield vast aan wat u gezegd had tijdens het eerste onderhoud (NPO 2, p. 8 en 9). Het loutere vasthouden aan één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te ondermijnen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook

tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de gevolgen van het geweld dat uw broers tegen u gebruikten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u na de ruzie met uw broers met een ontwrichte vinger naar het hospitaal in Xheobane Fatemi ging, terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat u uw ontwrichte pink liet verzorgen in het hospitaal in uw wijk Djame (NPO 1, p. 14 en NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u plots dat uw vinger ontwricht raakte bij een ruzie met uw broer in het jaar 1379 (Iraanse kalender, komt overeen met 2000-2001 in onze kalender) en dat u toen naar de kliniek in Avenue Fatemi ging, terwijl u na het fysieke geweld van uw broers omwille van het geweigerde huwelijksvoorstel naar de kliniek in de wijk Djame ging (NPO 2, p. 9). Deze verklaring is echter frappant in strijd met uw eerdere verklaringen. Zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede persoonlijk onderhoud had u immers duidelijk te kennen gegeven dat uw vinger ontwricht raakte nadat u weigerde in te gaan op het door hen gedane huwelijksvoorstel (cf. supra).

De wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen die u aflegde wat betreft de aanvang, de frequentie en de gevolgen van de problemen die u ondervond met uw broers naar aanleiding van het door u geweigerde huwelijksvoorstel, halen de geloofwaardigheid van uw verklaringen compleet onderuit. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het door u geweigerde huwelijksvoorstel en het fysieke geweld dat u naar aanleiding van deze weigering onderging vanwege uw broers in Iran.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uiterst vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft dit door u geweigerde huwelijksvoorstel van uw broers. Zo kon u amper iets vertellen over de man aan wie uw broers u wilden uithuwelijken. U wist niet wat zijn familienaam is, of hij gescheiden dan wel weduwnaar was, waar hij woonde in Karaj, of hij werk had in Karaj en wat de namen of de precieze leeftijden van zijn kinderen waren (NPO 1, p. 12). Gezien het belang dat uw broers aan deze beslissing hechtten en gezien het belang van uw weigering met hem te trouwen voor het verdere verloop van uw leven, kan verwacht worden dat u op dit vlak specifieke en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, quod non in casu. Het is bovendien hoogst bevreemdend dat u uw broers nooit naar meer details over M. (...) heeft gevraagd en dat u hen ook nooit heeft gevraagd waarom ze precies hem hadden uitgekozen (NPO 1, p. 12). Gezien de hardnekkigheid waarmee uw broers erop aandrongen dat u met M. (...) zou trouwen, is het ook merkwaardig dat uw broers in het verleden nooit een andere huwelijkskandidaat aan u hebben voorgesteld en dat uw zus R. (...) wel toegelaten werd om met een man van haar eigen keuze te trouwen (NPO 1, p. 5 en p. 13). Het stemt ook tot nadenken dat u geen documenten neerlegde om uw hospitaalbezoek te staven nadat u gewond raakte toen uw broers geweld tegen u gebruikten. De bevreemdende en weinig plausibele verklaringen die u aflegde over het huwelijksvoorstel van uw broers, bevestigen nog verder de ongeloofwaardigheid van uw stelling omwille van dit huwelijksvoorstel in de problemen gekomen te zijn in Iran.

(...)

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw directe vluchtaanleiding uit Iran, komt ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom na aankomst in België ernstig op de helling te staan. U stelde immers dat u toevlucht zocht tot het christendom om mentaal tot rust te komen na de problemen die u in Iran ondervond (NPO 1, p. 8 en p. 10). Bovendien kon u tijdens het persoonlijk onderhoud niet overtuigen dat het hier om een doorleefde en oprechte bekering gaat.

Vooreerst dient in dit verband te worden vastgesteld dat u uw bekering tot het christendom niet vermeldde tijdens uw gesprek op de DVZ. U verklaarde toen immers moslim en sjiiet te zijn (Verklaring DVZ, d.d. 7 juli 2020, vraag 9). Ook toen de bij DVZ genoteerde persoonsgegevens aan u werden voorgelezen bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, bracht u hierop geen correctie aan (NPO 1, p. 3). Nochtans beschouwde u zich op dat moment wel degelijk als christen. U bezocht immers in de eerste twee maanden na uw aankomst in België wekelijks een kerk samen met uw zus en u stelde te vrezin dat uw problemen met uw broers in Iran zouden verergeren als u hen zou vertellen dat u christen was geworden (NPO 1, p. 9). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u dit element in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou hebben aangehaald zodra de gelegenheid zich voordeed, in het bijzonder omdat u zowel op de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd. Gevraagd waarom u uw bekering tot het christendom niet eerder vermeldde, stelde u dat in uw shenasnameh nog steeds genoteerd staat dat u moslim bent (NPO 1, p. 9). Deze uitleg volstaat echter niet om uw nalaten te verklaren. U stelde verder ook dat u niet zeker wist of u zichzelf wel een bekeerlinge mocht noemen, louter omdat u naar de kerk gaat en geen negatieve mening over het christendom heeft (NPO 1, p. 9). Deze verklaring onderstreept eerder het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom dan dat zij de hierboven vastgestelde nalatigheid kan verklaren. De vaststelling dat u noch bij de DVZ, noch bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf christen te zijn, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaring te zijn bekeerd tot het christendom.

Het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom blijkt verder ook uit de snelheid waarmee u zich na uw aankomst in België tot een nieuwe godsdienst wendde. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf gaat. Dat u reeds in de eerste week na uw aankomst in België samen met uw zus een kerk bezocht in Kapellen, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen (NPO 1, p. 9). Dit geldt des te meer daar u zichzelf in Iran niet als een traditioneel religieus persoon beschouwde en hier zelfs op tegen was (NPO 1, p. 5). U verklaarde uw plotse interesse in het christendom door te stellen dat u ook in Iran reeds interesse had in deze religie. Zo bezocht u 10 jaar geleden een tiental keer een publiek toegankelijke kerk in Teheran (NPO 1, p. 11). Deze verklaring is echter op zijn minst merkwaardig te noemen. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, leggen de traditionele kerken in Iran immers de nodige voorzichtigheid aan de dag wanneer moslims hun kerken bezoeken, omdat zijn een goede relatie willen onderhouden met de autoriteiten. Het is in dit verband eveneens opmerkelijk dat u niet wist te vertellen tot welke stroming binnen het christendom de kerk behoorde die u in Teheran bezocht (NPO 1, p. 11) en dat u na die eerste kerkbezoeken gedurende tien jaar geen christelijke activiteiten meer had in Iran (NPO 1, p. 11). Er dient dan ook getwijfeld te worden aan uw stelling reeds in Iran interesse in het christendom gehad te hebben. Doordat getwijfeld wordt aan uw stelling reeds in Iran interesse gehad te hebben in het christendom, dient eveneens getwijfeld te worden aan uw motieven om meteen na uw aankomst in België een kerk te bezoeken. Dit versterkt het vermoeden dat uw kerkbezoek in België eerder een opportunistisch karakter had met het doel om een vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Het opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet gedoopt bent en dat er ook nooit een verlossingsgebed voor u werd voorgelezen (NPO 2, p. 12). Bovendien legde u bijzonder vage verklaringen af in verband met uw kerkbezoek in België. Zo wist u niet hoe de kerk in Kapellen heette, tot welke christelijke stroming deze kerk behoorde en wat de naam van de priester was (NPO 1, p. 10). Nochtans kunnen van een oprechte gelovige meer gedetailleerde verklaringen op deze punten verwacht worden (NPO 1, p. 9). Ook uw verklaringen in verband met uw kerkbezoek in Brussel konden niet overtuigen. Zo wist u niet hoe de kerk in Brussel heette, tot welke stroming van het christendom deze kerk behoorde en op welk adres ze gelegen was (NPO 1, p. 10). Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat u noch uw kerkbezoek in Kapellen, noch uw kerkbezoek in Brussel staafde met enige documenten. Het is ook opvallend dat u na uw verhuis naar het opvangcentrum in Zaventem slechts tweemaal in twee maanden tijd een kerk bezocht (NPO 1, p. 10) en dat u in de twee maanden die voorbijgingen tussen het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud zelfs geen enkele keer een kerk bezocht (NPO 2, p. 11). Gevraagd naar de redenen voor uw nalaten ter zake, verwees u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud naar persoonlijke problemen (NPO 1, p. 10). U stelde verder ook dat u vooral naar de kerk ging om tot rust te komen en dat men wat u betreft ook thuis tot God kon bidden (NPO 1, p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u het te druk had met taallessen en met een vorming over de wet (NPO 2, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Van een bekeerlinge die oprecht overtuigd is van haar nieuwe religie, kan bovendien verwacht worden dat praktische bezwaren zoals de door u aangehaalde taallessen haar kerkbezoek niet in de weg zouden staan. Uw zeer relatieve toewijding aan het christelijk geloof wordt hiermee opnieuw onderstreept.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om van geloof te veranderen, een hoge mate van interesse en toewijding verwacht kan worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. U stelde dat u geregeld in de Bijbel leest, maar beweerde verkeerdelijk dat het Nieuwe Testament uit vier boeken bestaat terwijl het er in werkelijkheid 27 zijn (NPO 1, p. 11, zie ook administratief dossier). Behalve Lucas en Mattheus kon u geen andere evangelisten opnoemen (NPO 1, p. 11). Nochtans vormen ook de evangeliën van Marcus en Johannes een essentieel onderdeel van de Bijbel (zie administratief dossier). Gevraagd uit welke andere boeken het Nieuwe Testament bestaat naast de vier evangeliën, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 1, p. 11). Behalve de parabel van de broden en de vissen, kon u geen enkele andere parabel opnoemen (NPO 2, p. 12). U kon geen enkele van de twaalf apostelen opnoemen (NPO 2, p. 12). Toen u gevraagd werd welke Bijbeltekst de meeste invloed heeft gehad op leven, gaf u tot twee maal toe ontwijkende antwoorden over respect voor de vrijheid en de intimiteit van mensen (NPO 2, p. 12). U stelde dat u naast uw kerkbezoek ook bidt, maar u slaagde er, hiernaar gevraagd, niet in om de beginregels van het Onze Vader op te zeggen (NPO 1, p. 10). Dat u er zelfs niet in slaagt enige elementaire kennis aangaande de christelijke leer aan de dag te leggen, toont nogmaals het opportunistisch karakter van uw bekering naar het christendom aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Daar er aan uw bewering na uw aankomst in België te zijn bekeerd tot het christendom geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet

aangenomen worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Aangezien er noch aan uw beweerde problemen met uw broers in Iran, noch aan uw bekering tot het christendom geloof wordt gehecht, dient te worden vastgesteld dat in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw karte melli staven enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat."

Verzoekster voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift en gelet op de reeds hoger gedane beoordeling inzake haar aangevoerde psychische problemen niet één concreet en dienstige argument aan. Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster ter weerlegging hiervan niet één concreet en dienstig argument aanvoert, onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT